ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΑΞΕΩΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΙΣΜΗΝΗΣ ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κάποιος, γνωστὸς γιὰ τὴν καλή του γλῶσσα, ἔκανε κάποτε τὴν ἀκόλουθη κακεντρεχῆ παρατήρηση: «Ὅλες αὐτὲς οἱ μαθητικὲς συναυλίες τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ τραγουδιοῦ στὸ τέλος τῆς σχολῆς, κατὰ βάθος δὲν εἶναι παρὰ — κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον — ἐπιτυχὴς συγκεκαλυμμένη ἐπιθεώρησις γυναικείας μόδας, στὴν ὁποίαν, κοντὰ σὲ λίγη μουσική, ἐπιδεικνύονται τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς «haute couture», γιὰ νὰ καταλήξουμε ἐπὶ τέλους στὸ συμπέρασμα, ὅτι στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς νεαρὲς αὐτὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες ἡ τέχνη νὰ παρουσιάζουν ὡραῖα φορέματα ξεπερνάει πολλὲς φορὲς κατὰπολὺ τὴν τέχνη τοῦ λαρυγγός των. Αὐτὸ βέβαια εἶναι ὑπερβολή, ἂν καὶ ὑπάρχῃ καὶ κάποια σχετικὴ ἀλήθεια μέσα σ' αὐτὴ τὴν καυστικότητα. Ὁ τραγουδιστής — αὐτὸ εἶναι γνωστὸ — εἶναι ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἐντελῶς δικό του τύπο. Χωρὶς λίγο θέατρο δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα. Τοῦ χρειάζεται ἡ σκηνοθεσία πού τοῦ ἐγγυοῦργει τὸ πλαίσιο γιὰ νὰ κάνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη φιγοῦρα. Μὲ ἐλαστικὴ ἐμφάνιση, ἕνα ὡραῖο ντύσιμο βοήθησαν πολλὲς φορὲς νὰ τραβηχτῇ ἡ προσοχὴ τοῦ ἀκροατοῦ ἀπὸ κάποιους φωνητικοὺς ἐκτροχιασμούς. Ἡ ἐπιείκεια τοῦ κοινοῦ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἀποδείχτηκε συχνὰ γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ ἀλλὰ μιὰ φορὰ πόσο ἡ ὀπτικὴ ἐντύπωσις εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐξουδετερώνῃ τὴν ἀκουστικήν.

Τώρα ἀσφαλῶς ἐγὼ δὲν κατέληξα ἀπὸ πέρυσι στὴν ἀπόφασι νὰ γράφω γιὰ τὶς μαθητικὲς συναυλίες ἀπὸ ὑπερβολικὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ γυναικεία μόδα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσω νέα ταλέντα καὶ νὰ τὰ βοηθήσω μὲ εἰλικρινῆ λόγια ν' ἀποκτήσουν τὴν ἀπόσταση πού τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τὶς προσπάθειες καὶ τὶς ἐπιτυχίες τους στὴν πραγματική τους ἀξία. Ὁποιος παρεξηγεῖ αὐτὴ μου τὴν πρόθεσι καὶ προτιμᾶ ἀπὸ μιὰ ἀντικειμενικὴ κοβαρὰ γνώμη μερικὲς κολακευτικὲς φράσεις δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀκούσῃ μιὰ φιλικὴ συμβουλὴ πού μπορῶ νὰ τοῦ δώσω: Νὰ μείνῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴ δημοσιότητα καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν τέχνη του στὸν περιορισμένο, μετριόφρονα κύκλο τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ἡ δημοσιότης ἐπιβάλλει στὸν ἕτοιμο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπὸ προετοιμασίαν καλλιτέχνην νὰ δράσουν τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἀποτυχίαν μὲ ἀξιοπρέπειαν. Καὶ δὲν εἶναι πλασμένος γι' αὐτὴν ἐκεῖνος πού δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ δύναμι.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν συναυλίαν τῆς τάξεως τραγουδιοῦ τῆς Ἰσμήνης Δημακοπούλου πρέπει νὰ πῶ, ὅτι καὶ πάλιν ὅ,τι μᾶς προσέφερε, διεκρίνετο τόσο γιὰ τὴν φροντισμένη του τεχνικὴν βάσιν καὶ γιὰ τὴν σοβαρότητά του ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως, πρᾶγμα πού καὶ πέρυσι εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ τονίσω μὲ τόσο ἐπαινετικὰ λόγια.

Ἐφθασα ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού ἡ Κα Κίτσι Ἀνδρονικάκη τραγουδοῦσε τὴν ἄρια τῆς Δεσδαιμόνας ἀπὸ τὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Βέρντι.

Ἕνα σπάνιο, ὡραιότατο μέτρο, μὲ θαυμάσιες νότες σ' ὅλες τὶς θέσεις. Ἡ Κα Κίτσι Ἀνδρονικάκη εἶναι ἀκόμη μουσικώτατη καὶ ἔχουμε κάθε δικαίωμα νὰ περιμένουμε πολλὰ καὶ σημαντικὰ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξί της.

Ἀντιθέτως μὲ ἀπογοήτευσεν ἡ Νόρα Μαλλῆ, τὴν ὁποίαν γιὰ χωρὶς πολλὴν δημοσιογένειαν. Μερικὲς νότες μοῦ φάνηκαν πολὺ κλεισμένες στὸ λαιμό, ἄλλες πάλι ὑπερβολικὰ ἀνοιχτές. Ἔτσι δὲν κατώρθωνε νὰ παρουσιάσῃ μιὰ ἰσορροπία στὸν ἦχο, πού εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσι, πού ἀπολύτως ἱκανοποιεῖ. Κρίμα πραγματικά. Γιατί μοῦ φάνηκε πολὺ μουσικός ὅπως μπορεῖ κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ τὸν Ἀποχαιρετισμὸ τοῦ Σούμπερτ καὶ ἀπὸ μιὰ πολὺ καλὰ τραγουδισμένη ἀπόδοσι τῆς «Pfingst Kantate» τοῦ Μπάχ.

Ἔπειτα μᾶς ἔδωσεν ἡ Φωφὼ Κοκκίνη δείγματα φωνητικῆς καὶ μουσικῆς ὡριμότητος πού ἀξίζει νὰ ἀκουσθῇ μὲ ἐξαιρετικὰ ἐπαινετικὰ λόγια. Μόνον, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐμφανίζονται κάποια σκληρότης τοῦ τόνου, πρᾶγμα πού ἀσφαλῶς θὰ φύγῃ ἂν τὸ πολεμήσῃ μὲ εἰδικὰ γυμνάσματα.

Γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ εἰκόνα φάνηκε ἡ Ε. Γαλάνη μίλησα πέρυσι κατὰ τὸν πιὸ εὐνοϊκὸ τρόπο. Καὶ εἶχα μ' εὐχαρίστησι μου μὲ τὴ λεπτότατα ἐκφραστικὴ φωνητικὴ ἄρια τῆς Μαργαρίτας ἀπὸ τὸ «Φάουστ» τοῦ Μεφίστο καὶ τὸ τραγούδι «Ici bas» τοῦ Νεμπεργοῦ, ὅτι ἡ φιλόστοργος καλλιτέχνις δὲν πρέπει νὰ ἐξαλείφεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ σὲ κάθε νέα της ἐμφάνισι ἀξιοσημείωτες καὶ ἐνδιαφερούσες προόδους.

Εἶναι εὐχάριστο ὅτι ὅλες οἱ καλλιτέχνιδες πού παρουσιάστηκαν ἐφέτος ἐπιβεβαίωσαν ἐγκαρδίως.

ALEX THURNEYSSEN